

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بهناوی خوای به ی میهره

يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ﴿1﴾

ئهی ئهو کهسهی خۆت پیچاوهته (ئهی محمد صلی الله علیه) .

قُمْ فَأَنْذِرْ ﴿2﴾

ههسته (خهکی) بیدار بکه (راستهیهکان روون بکه) .

وَرَبِّكَ فَكَبِّرْ ﴿3﴾

په ردگارت به که ناو ببه (اکبر، با دروشت بیټ، مهزنیی
ئهو زاته روون بکه) .

وَتِيَابِكَ فَطَهِّرْ ﴿4﴾

پوشاکت (دل و ده فتارت، هه ره مووی) خاوین بکه (خۆت
و شوینکه) .

وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ﴿5﴾

هه رچی ناباشی و ناپوختهیهک ههیه وازی لی بینهو لیی دور بکه .

وَلَا تَمُنَّ بِتَمَنِّكَ تَسْتَكْبِرُ ﴿6﴾

منهتیش مهکه (بهسهه که) چاکهو بهخشینهکانت بهزور مهزانه
(همیشه با له زیادی بیټ) .

وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ﴿7﴾

ههول بده لهبهر خاترو ریزی په ردگارت خوگرو ئارامگر به.

فَإِذَا تُقِرَّ فِي النَّاقُورِ ﴿8﴾

جا کاتی که فوو کرا به ( ) (زگای تایبهتی) .

فَذَلِكَ يَوْمَئِذٍ يَوْمٌ عَسِيرٌ ﴿9﴾

ئهو رۆژه رۆژیکی زور گران و سهخته (که بهسهر دانیشتوانی زهویدا
(.

عَلَى الْكَافِرِينَ غَيْرُ يَسِيرٍ ﴿10﴾

بهسهر کافراندا به ئاسانی تیناپهریت (بهکو زور سهغلهتیان دهکات).

ذَرْنِي وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا ﴿11﴾

وازم لی بینه بو ئهو کهسهی که به تنهای بی بهدیم هیناو (هیچی نه
که لیدی کوری موغیرهیه).

وَجَعَلْتُ لَهُ مَالًا مَمْدُودًا ﴿12﴾

(له) مال و سامانی زور زهبندم پیبهخشی.

وَبَنِينَ شُهُودًا ﴿13﴾

چه ها کورو نه ش که همیشه ن له نزیکیدا.

وَمَهَّدْتُ لَهُ تَمْهِيدًا ﴿14﴾

له ههموو کهل و پهل و نازو نيعمهتیک بههره رم کرد.

ثُمَّ يَطْمَعُ أَنْ أَزِيدَ ﴿15﴾

کهچی (ئه) تهماعکاره ههر حهز له زیاتر و زۆرتر دهکات و
(چاوی تیر نابیت).

كَلَّا إِنَّهُ كَانَ لِآيَاتِنَا عَنِيدًا ﴿16﴾

نه (ئه) لامه، به هیچ شتیک تیر ناخوات و ملکه
ههر سه رکهش و عهید و سه سهخته.

سَأْرَهُمْ صُعُودًا ﴿17﴾

من ئه (لامه) به هوی ره دوونانه (بهناو بهزایی و کیوهکانی
دۆزه) ماندوو هیلاک دهکه.

إِنَّهُ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ﴿18﴾

بهراستی ئهو بیرى کرده (پهيامه کهی) ههلسه (بهلام بهههله).

فَقَتَلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿19﴾

به کوشت چی و سه ونگوون بیت، ئه چون ههلسه.

ثُمَّ قَتَلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿20﴾

پاشان ههر به کوشت بچیت (بو خوی و) ههلسهنگاندنیک که کردی (بو
).

ثُمَّ نَظَرَ ﴿21﴾

ئینجا بیرى لی کرده تهماشای دهورو بهری کرد.

ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿22﴾

ئىنجا ناو چاوى ھىنايە يە (ك يەككەك بە قولى بىر بىر بىر)
روخسارى خوى ناشرىن كرد.

ثُمَّ أَذْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ﴿23﴾

ن پرووى وەرگىراو خوى بە زل زانى.

فَقَالَ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ يُؤْتَرُ ﴿24﴾

(بە ھەموو عەقلىيە وتى)!! ئە (قورئانە) و لەكەسى ترە
رگىراوہ!!..

إِنَّ هَذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ﴿25﴾

ئەمە ھەر قسەى بەشەر و خەلکە!

سَأَصْلِيهِ سَقَرَ ﴿26﴾

(ئەو بىويژدانە بەسەريە) (بىت بىگەيەنمە ناو دۆزە .

وَمَا أَدْرَاكَ مَا سَقَرُ ﴿27﴾

جا تو نازانیت دۆزەخ چىە (چە سامناکە).

لَا تُبْقِي وَلَا تَذَرُ ﴿28﴾

ھىچ شتىک نايەلئتە (لە لاشەيان نەيسوتئيت) ھىچ (ئە)
بەجىنايە (بى سزاو نازار، بى ئە ى بمرن و رزگار بىن)...

لَوْاحَةٌ لِلْبَشَرِ ﴿29﴾

(پىستيان ھەا قرچىنئيت و) شى دەکات.

نۆزده (فریشته) سەرپهرشتی دۆزه کهن، یاخود نۆزده (سته له فریشتهکان).

وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا لِيَسْتَيَقِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَيَزْدَادَ الَّذِينَ آمَنُوا إِيمَانًا وَلَا يَرْتَابَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْمُؤْمِنُونَ وَلِيَقُولَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْكَافِرُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْبَشَرِ ﴿31﴾

جا ئیمه نهبی کار گوزارانی دۆزه. (له کهسانی تر) جگه له فریشته بهدی هینابی، ئە یهشمان کردوو بههوی تاقیکردنه ی ران، هه ها بو ئە ش که نانی کتیب دُنیا بن له راستی ئە قورئانه (چونکه له تهورات و ئینجیلدا ئەو باسه ههیه) بو ئە ش که ئیمانداران زیاتر باوهریان دامه نیماندارانیش حهق نیه توشی دوودلی ببن، با ئەوانه ی دَل و دهروونیان نهخۆشه (له دووروهکان و) ران (ههر بو خویان قسه بکه) : اسی ئە یه ی بوچی کردوو؟ جا ههر بهو شتانه که (کی ریگهی گومرایی گرتوو) تا خوا گومرایی بکات، کهسیش به (سه لاتی) سهربازانی په ردگارت ئاگادار نیه جگه له زاتی خوی، وه ئەو دۆزه خهش بو خه لکی (یاخی یه) ژیرهکان (حسابی بو بکه).

كَلَّا وَالْقَمَرَ ﴿32﴾

نهخیر، سویند به (ئهو خه لکه چاک ههستی پی ناکه).

وَاللَّيْلِ إِذْ أَدْبَرَ ﴿33﴾

به شهویش که په ریت (زوربهیان باوهریان به قیامهت نیه).

وَالصُّبْحِ إِذَا أَسْفَرَ ﴿34﴾

به به به بیان که خوی ده .. (زور بهی خه لکی غافلله).

إِنَّهَا لِأَحَدَى الْكُبْرِ ﴿35﴾

(ئهو دوزمه) شتیکی زور سامناک و گه و ترسناکه.

نَذِيرًا لِلْبَشَرِ ﴿36﴾

بو بیدار کردنه ی سهرجهم خه لکانه.

لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَتَقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ ﴿37﴾

جائیترئه ی دهیوئیت با به و پیش بجیت (پیشبرکی بکات له
چاکه کاریدا) یان خوی دوا بخات (له).

كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ ﴿38﴾

(چونکه له قیامه) هه موو کهس بارمته ی ستپیشکهری خویهتی و
کرده کانی دینه ری).

إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ ﴿39﴾

جگه له سته ی راستان و (ئیماندارانی کرده).

فِي جَنَّاتٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿40﴾

لهناو بهه شته کاندان و پرسیار دهکه ...

عَنِ الْمُجْرِمِينَ ﴿41﴾

له ...

مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ ﴿42﴾

ئە چى بوو بەھۆى ئە ى كە راپیچی دۆزەخ بکرین؟!

قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ ﴿43﴾

(بەكەساسیە) : ئیمة له نوێژگەران نەبووین...

وَلَمْ نَكُ نُطْعِمُ الْمِسْكِينَ ﴿44﴾

خۆراکمان بە ھەژاران نە بەخشی...

وَكُنَّا نَحُوضُ مَعَ الْخَائِضِينَ ﴿45﴾

ئیمة لەگەڵ (م درێژو بی ئابروەکاندا قسەى خۆمان دەکردو) لە بابەتی ئە (خەنى بیجیمان دە) .

وَكُنَّا نَكْذِبُ يَوْمَ الدِّينِ ﴿46﴾

ئیمة بروامان بە روژی قیامت نەبوو، بە درۆمان دەزانی.

حَتَّىٰ أَتَانَا الْيَقِينُ ﴿47﴾

ھەتا مردن یەخەى پیگرتین و (روژگاری تەمەنمان کۆتایی ھات).

فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ ﴿48﴾

ئیتیر تکای تکاکاران بو ئەوان سودى نیە.

فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكَرَةِ مُعْرِضِينَ ﴿49﴾

باشە، ئە بۆچی لە یاد خستە پشت ھە کەن و روو وە گیرن.

كَانَتْهُمْ حُمْرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ ﴿50﴾

لئی گوی دریزی کیوین، شلهژاوو سه ...

فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ ﴿51﴾

له ستی شیر هه ...

بَلْ يُرِيدُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُؤْتَى صُحُفًا مُنشَرَةً ﴿52﴾

باشه، ئاخو، هه ریهك له یه (له ئاسمانه) نامهیهکی تاییهتی
بو بیت؟ (تا شوینی محمد صلی الله علیه وسلم بکه !!)

كَلَّا بَلْ لَّا يَخَافُونَ الْآخِرَةَ ﴿53﴾

نه (ئهوانه بههیچ شتیک داناچلهکین چونکه) ترسی لپیرسینه ی
قیامهتیا نیه.

كَلَّا إِنَّهُ تَذَكُّرَةٌ ﴿54﴾

نهخیر ئهوانه (بهسهریانه
راستیهکانه.

فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ﴿55﴾

جائه ی دهیه (ئهمرۆ ئازاده) با لهیادی بگریت و (شوینی
بکهویت).

وَمَا يَذْكُرُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ هُوَ أَهْلُ التَّقْوَى وَأَهْلُ الْمَغْفِرَةِ ﴿56﴾

جا ئهو خهلهکه یاداوهری وهر ناگریت و بیر لهم راستیانه ناکاته مهگه
ویستی خوای لهسه (که لهگهل ویستی ئینسانه بهخته کاندایه
که) جا هه ئهو زاتهش شایستهی ئه یه که خهلهکی حسابی بو
بکهن و له خهشمی هه ئهویش لهخوی گرتوو که
لیخوشبوو بیت (له ئیماندارانی گوناھبار، کاتیک تهوبه که).

